

**INFORMACE
O VYDANÝCH PRÁVNÍCH PŘEDPÍSECH**

SBÍRKA ZÁKONŮ 2011

Částka 86 – čís. 237

Nařízení vlády o stanovení rezervy státních pozemků pro uskutečňování rozvojových programů státu.

V příloze vypočítává pozemky, které stát vymezil pro vytvoření rezervy členěné pro jednotlivá ministerstva a další ústřední orgány státní správy ve smyslu ustanovení zákona č. 569/1991 Sb., o Pozemkovém fondu České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a to za účelem uskutečňování rozvojových programů státu.

Účinnost od 24. srpna 2011.

Částka 87 – čís. 241

Sdělení Českého statistického úřadu o aktualizaci Klasifikace územních statistických jednotek (CZ-NUTS).

Předmětem aktualizace klasifikace územních statistických jednotek (CZ-NUTS) je změna názvu statistické územní jednotky NUTS 3 „Vysočina“ na „Kraj Vysočina“, přičemž kód CZ063, platný pro tento kraj, zůstává beze změny.

Účinnost od 1. srpna 2011.

Částka 87 – čís. 242

Sdělení Ústavního soudu o přijetí rozhodnutí pod č. j. Org. 40/11 o aťrahování působnosti.

Plénum Ústavního soudu podle § 11 odst. 2 písm. k) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, přijalo rozhodnutí, jímž si vyhrazuje rozhodování v určitých věcech, a to mj. i o ústavních stížnostech proti rozhodnutím rozšířených senátů Nejvyššího správního soudu. Rozšířené senáty Nejvyššího správního soudu někdy též rozhodují spory v záležitostech územního plánování.

Účinnost od 1. září 2011.

Částka 89 – čís. 253

Zákon, kterým se mění zákon č. 248/2000 Sb., o podpoře regionálního rozvoje, ve znění pozdějších předpisů.

Přináší nová ustanovení, která se týkají voleb členů výboru Regionální rady regionu soudržnosti.

Účinnost od 1. října 2011.

Částka 92 – čís. 263

Zákon, kterým se mění zákon č. 365/2000 Sb., o informačních systémech veřejné správy a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony.

První ze shora jmenovaných pozměňovaných zákonů se věnuje především ustanovením, která se týkají portálu veřejné správy jakožto informačního systému veřejné správy, jenž zajišťuje přístup k informacím státních orgánů, orgánů územních samosprávných celků a orgánů veřejné moci, které nejsou státními orgány ani orgány územních samosprávných celků, a komunikaci s veřejnými orgány.

Účinnost od 29. listopadu 2011.

Informace o právních předpisech sestavil:

*Mgr. Igor Najman
ÚÚR*

**INFORMACE
Z VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ SOUDŮ
Z OBLASTI ÚZEMNÍHO PLÁNOVÁNÍ
A STAVEBNÍHO ŘÁDU**

Usnesení Ústavního soudu ze dne 26. května 2011, sp. zn. II. ÚS 2961/10

OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY: VYMEZENÍ PLOCH VEŘEJNÉ ZELEŇ. ÚZEMNÍ PLÁNOVÁNÍ: PASIVNÍ PŘÍSTUP STĚŽOVATELŮ PŘI PROJEDNÁVÁNÍ A SCHVALOVÁNÍ ÚZEMNÍHO PLÁNU

*čl. 95 odst. 1 a čl. 96 odst. 1 Ústavy České republiky,
čl. 11 odst. 1 a 4, čl. 26 odst. 1, čl. 36 odst. 1 a čl. 37 odst. 3
Listiny základních práv a svobod,
čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základ*

Ústavní soud rozhodl ve věci ústavní stížnosti stěžovatelek, jimiž jsou společnosti H. a S. CZ, obě a. s., směřující proti části rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. července 2010, sp. zn. 8 Ao 3/2010-194 tak, že ústavní stížnost odmítl.

Ze soudního rozhodnutí vyplývá:

- I. Z povahy územního plánování plyne, že vlastníci nemovitostí, které jsou tímto plánováním dotčeni, jsou – ve spravedlivé míře – povinni strpět určitá omezení.
- II. Smyslem územního plánování je vyvážení zájmů vlastníků dotčených pozemků s přihlédnutím k veřejnému zájmu, kterým je v nejširším slova smyslu zájem na harmonickém využití území. Tato harmonie může mít nesčíslně podob a volba konkrétní podoby využití určitého území bude vždy výsledkem politické procedury schvalování územního plánu.
- III. Konkrétním výrazem ochrany veřejného zájmu je mimo jiné i zákonné zakotvení předkupního práva obce (kraje či státu) k vymezené kategorii pozemků, které má umožnit, resp. usnadnit realizaci obecně prospěšných staveb, o jejichž potřebě bylo politicky rozhodnuto. I když zde tedy potenciálně dotčení vlastnického práva hrozí, důvodem k rušení územního plánu to být nemůže.
- IV. Právní úprava územního plánování dává dotčeným subjektům adekvátní prostor sdělovat své představy a návrhy, vznášet připomínky a výhrady, činit podněty, ale také bránit své zájmy a hájit svá práva, a to jak během přípravy a vytváření územního plánu, tak v procesu jeho schvalování. Vzhledem k technické, organizační a finanční náročnosti celého projektu je ovšem toto oprávnění časově zkoncentrováno. Nutně jsou pak limitovány i možnos-

ti obrany v rámci soudního přezkumu. Takové omezení je nejen přípustné, ale i logické, přičemž opačný přístup, který umožňuje znovu zpochybnit úkony již odsouhlasené, by svědčil o nekoncepčnosti institutu územního plánování.

Usnesení Ústavního soudu ze dne 19. května 2011, sp. zn. II. ÚS 2037/10

OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY: STANOVENÍ FUNKČNÍHO VYUŽITÍ POZEMKŮ PRO ÚČELY MÍSTNÍ KOMUNIKACE, JEŽ ZASAHUJE DO VLASTNICKÝCH PRÁV. ÚZEMNÍ PLÁNOVÁNÍ: PROPORCIONALITA A MINIMALIZACE ZÁSAHU ZPŮSOBENÉHO ÚZEMNÍM PLÁNEM

*čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod,
čl. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základ,
§ 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů*

Ústavní soud rozhodl o ústavní stížnosti stěžovatelů, jimž jsou J. D. a V. S., směřující proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. dubna 2010, sp. zn. 6 Ao 1/2010-51 tak, že ji odmítl.

Ze soudního rozhodnutí vyplývá:

- I. Při územním plánování jde o vyvážení zájmů vlastníků dotčených pozemků s ohledem na veřejný zájem na vyváženém a vyrovnaném využití území, přičemž může mít mnoho podob.
- II. Orgány obce, které rozhodují, jsou omezeny požadavkem nevybočít z určitých věcných (urbanistických, ekologických, ekonomických a dalších) mantinelů daných zákonnými pravidly územního plánování.
- III. Pro zrušení územního plánu, případně jeho části, může být pouze zjevný excés, tedy případ, kdy naplánovaná komunikace, jež vede přes pozemky stěžovatelů, je zcela nezdůvodnitelná cílem územního plánování, resp. veřejným zájmem na sladěném využití území a jeho udržitelném rozvoji. Obecně takovému zájmu nepochybně odpovídá např. posílení veřejné dopravní infrastruktury.

OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY: VYMEZENÍ ROZVOJOVÉ PLOCHY. ÚZEMNÍ PLÁNOVÁNÍ: VLASTNICTVÍ POZEMKU SOUSEDÍCÍHO S ÚZEMÍM REGULOVANÝM ÚZEMNÍM PLÁNEM

čl. 11 odst. 1 a 4, čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod,

§ 5 odst. 6, § 18 a § 19 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů

Ústavní soud rozhodl ve věci ústavní stížnosti stěžovatele, jímž je P. R., proti usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. srpna 2010, sp. zn. 3Ao 4/2010 tak, že ústavní stížnost odmítl.

Z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, s nímž se ztotožnil i Ústavní soud, vyplývá:

- I. Stěžovatel nemůže být osobou aktivně legitimovanou k návrhu na zrušení předmětného opatření obecné povahy, i když je vlastníkem nemovitosti, jež bezprostředně sousedí s územím řešeným napadeným opatřením obecné povahy, a to proto, že ze změny územního plánu je zřejmé, že byla vymezena pouze základní koncepce rozvoje dotčeného území, resp. nově vymezeno jeho využití.
- II. Konkrétní podoba infrastruktury bývá upravena teprve na základě podrobné projektové dokumentace v rámci územního řízení, a tudíž až v této fázi je možné posoudit, zda její realizaci může dojít k případnému dotčení práv stěžovatele.
- III. V situaci, kdy ještě není vypracována podrobná projektová dokumentace nelze dovodit příčinnou souvislost mezi výstavbou veřejné infrastruktury a jejími možnými důsledky na nemovitosti stěžovatele. (V uvedeném soudním sporu dokonce stěžovatel faktické důsledky, které by mohly nastat, ani výslovně nezmiňuje.)

OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY: VYMEZENÍ PLOCH A TRASY RYCHLOSTNÍ SILNICE S JEJÍMI OBJEKTY A STAVBAMI. ÚZEMNÍ PLÁNOVÁNÍ A JEHO HIERARCHICKÉ USPOŘÁDÁNÍ: VZTAH MEZI NADŘÍZENOU A PODŘÍZENOU ÚZEMNĚ PLÁNOVACÍ DOKUMENTACÍ. SOULAD TEXTOVÉ A GRAFICKÉ ČÁSTI ÚZEMNÍHO PLÁNU

§ 31 odst. 4, § 32 odst. 1 písm. d), § 36 odst. 1, § 43 odst. 1, 3 a 4, § 48 odst. 5, § 51, § 53 odst. 4 písm. a), § 54 odst. 2 a 5, § 178 odst. 1, § 187 odst. 1, 3 a 7 a § 198 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů,

§ 9 odst. 1, § 29 a § 33 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, nařízení vlády č. 105/1994 Sb., kterým se vyhláší závazná část územního plánu velkého územního celku Brněnské sídelní regionální aglomerace, sdělení Ministerstva pro místní rozvoj č. 392/2000 Sb., jímž se vyhláší 2. změna závazné části územního plánu velkého územního celku Brněnské sídelní regionální aglomerace,

§ 30 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, vyhláška Ministerstva pro místní rozvoj č. 561/2006 Sb., o stanovení seznamu aglomerací pro účely hodnocení a snižování hluku, příloha č. 3 vyhlášky č. 84/1976 Sb., o územně plánovacích podkladech a územně plánovací dokumentaci, ve znění vyhlášek č. 425/1990 Sb a č. 377/1992 Sb., čl. 9 odst. 1 Rozhodnutí Evropského parlamentu a Rady, kterým se mění rozhodnutí č. 1692/96/ES o hlavních směrech Společenství pro rozvoj transevropské dopravní sítě,

§ 173 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů,

čl. 9 odst. 3 Úmluvy o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí, vyhlášené v ČR pod č. 124/2004 Sb. m. s. (tzv. Aarhuská úmluva)

Nejvyšší správní soud rozhodl v právní věci žalobců, jimiž jsou R. M., J. B., I. N. a V. R., proti odpůrci, kterým je obec M., v řízení o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy – územního plánu obce M.-N., schváleného zastupitelstvem obce M.-N. dne 9. 12. 2008, usnesením č. 39, tak, že citované opatření obecné povahy v části vymezení ploch a trasy rychlostní silnice R43, se všemi jejími objekty a souvisejícími stavbami, včetně napojení na stávající silniční síť a všech souvisejících ochranných pásem, se ruší.

Ze soudního rozhodnutí vyplývá:

- I. Rychlostní silnice je stavbou nadmístního významu, a tudíž v územním plánu obce může být zanesena pouze v situaci, kdy to předpokládá vyšší úroveň územně plánovací

dokumentace, tedy například zásady územního rozvoje či (dle předchozí úpravy právní) územní plán vyššího územního celku.

- II. Rychlostní silnice je součástí transevropské dopravní sítě a musí tudíž splňovat podmínku dostatečného odstupu od obytné zástavby hlavních center osídlení.
- III. Stavba nadmístního významu v době vydání napadeného územního plánu musí být nejen v souladu s nadřazenou územně plánovací dokumentací, ale též v ní dostatečným způsobem vymezena. Není-li tomu tak, jedná se o porušení zákona (tedy ustanovení § 43 a § 54 odst. 2 stavebního zákona z roku 2006).
- IV. Grafická část územně plánovací dokumentace je zobrazením částí textové v mapových podkladech, přičemž pouhé vymezení stavby v grafické části nelze považovat za dostačující, neboť obě části územně plánovací dokumentace musí být ve vzájemném souladu.
- V. V případě, že obě části územně plánovací dokumentace (textová a grafická) si protirečí, neposkytuje územně plánovací dokumentace jistotu o způsobu, jakým je dotčené území z pohledu územního plánování řešeno, a nemůže tedy z hlediska zákona obstát jakožto závazný podklad pro další rozvoj území.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. listopadu 2010, sp. zn. 1 Ao 5/2010–169

(Ze Sbírký rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. 54/2011; rozhodnutí č. 2266)

OPATŘENÍ OBCENÉ POVAHY: ZMĚNA ÚZEMNÍHO PLÁNU; AKTIVNÍ LEGITIMACE SPOLUVLASTNÍKŮ NEMOVITOSTI; VYHODNOCENÍ VLIVŮ NA ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ; ODŮVODNĚNÍ ROZHODNUTÍ O NÁMITKÁCH

§ 4 odst. 2 písm. b), § 6 odst. 5 písm. c), § 43, § 47 odst. 2, 3 a 5, § 48, § 49, § 50 odst. 1 a 2, § 52 odst. 2, § 55 odst. 2 a 3, § 69 odst. 2 a § 188 odst. 1 a 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů,

§ 21 odst. 4 a § 22 odst. 4 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů,

§ 50 odst. 2 a § 67 odst. 1, 2 a 3 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů,

§ 68 odst. 3, § 71 odst. 2 písm. c), § 136 odst. 6, § 172 odst. 5 a § 173 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů,

§ 10i odst. 3 a příloha č. 8 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů

Nejvyšší správní soud rozhodl v právní věci navrhovatelů, jimiž jsou F. S., P. T., M. T., S. M., M. V., M. A., M. M. a M. S., proti odpůrkyni, kterou je obec J., o návrhu na zrušení opatření obecné povahy č. 1/2010 – změny č. 3 územního plánu obce J. – schváleného usnesením zastupitelstva obce J. č. 6/2010 dne 22. 9. 2010 tak, že uvedené opatření obecné povahy zrušil.

Ze soudního rozhodnutí vyplývá:

- I. V případě pořizování změny územního plánu lze za splnění podmínek stanovených v § 55 odst. 2 větě druhé stavebního zákona z roku 2006 upustit od zpracování zadání změny a konceptu nebo upustit jen od zpracování konceptu změny v souladu s § 47 odst. 5 užitým na základě § 55 odst. 2 věty první citovaného zákona.
- II. Návrh na zrušení opatření obecné povahy (§ 101a s. ř. s.) založený na vlastnictví nemovitosti ve společném jmění manželů je oprávněn podat byť i jen jeden z manželů. V případě podílového spoluvlastnictví nemovitosti může tento návrh podat i jen jeden ze spoluvlastníků, ačkoliv jeho podíl není nadpoloviční.
- III. Koncept změny územního plánu je třeba zpracovat vždy, jestliže dotčený orgán na úseku posuzování vlivů na životní prostředí uplatnil požadavek na posouzení změny územního plánu na životní prostředí v různých variantách (§ 47 odst. 3 a 5 stavebního zákona z roku 2006). Uvedený požadavek dotčeného orgánu determinuje výrazným způsobem průběh procesu pořizování a schvalování změny územního plánu. Nedodržení tohoto požadavku nemůže být následně zhojeno tím, že dotčený orgán upustí od svého požadavku ve fázi, kdy mu byl předložen návrh změny územního plánu k zaujetí stanoviska.
- IV. Proces pořizování změny územního plánu je dynamický, její obsah se proměňuje v čase tak, jak tento proces prochází jednotlivými fázemi. Z § 50 odst. 1 stavebního zákona z roku 2006 nelze dovodit příkaz, aby návrh změny územního plánu byl identický s obsahem schváleného zadání, nýbrž toliko pokyn, aby návrh ze schváleného zadání vycházel.
- V. Požadavky, které uplatňují k návrhu zadání změny územního plánu dotčené orgány dle § 47 odst. 2 stavebního zákona z roku 2006, nejsou stanovisky, jejichž obsah by byl závazný pro výslednou podobu zadání změny územního plánu. Jestliže tedy pořizovatel změny územního plánu neakceptoval požadavek dotčeného orgánu uplatněný včas k návrhu zadání, nezatížil proces pořizování změny územního plánu vadou. Vadou procesu není ani zohlednění požadavku dotčeného orgánu v zadání změny územního plánu, který byl vznesen až po uplynutí stanovené lhůty.
- VI. Vyhodnocení vlivů změny územního plánu na životní prostředí, které nepopisuje vliv na zvláště chráněné živočichy, na jejichž výskyt upozornil ve svém vyjádření orgán ochrany přírody, neodpovídá požadavkům stanoveným přílohou stavebního zákona z roku 2006 (bod 5 přílohy). Stanoviska dotčených orgánů vydaná v návaznosti na toto

vyhodnocení, stejně jako opatření obecné povahy samotné tudíž vychází z neúplných podkladů, resp. neúplně zjištěného skutkového stavu.

VII. Na odůvodnění rozhodnutí o námitkách je třeba klást stejné požadavky jako v případě typických správních rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu z roku 2004). Musí z něho být seznatelné, z jakého důvodu považuje obec námitky uplatněné oprávněnou osobou (§ 52 odst. 2 stavebního zákona z roku 2006) za liché, mylné nebo vyvrácené, nebo proč považuje skutečnosti předestírané oprávněnou osobou za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené.

Usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. října 2010, sp. zn. 2 Ao 5/2010-24

(Ze Sbírký rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. 4/2011; rozhodnutí č. 2244)

OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY: NÁMITKY PROTI ÚZEMNĚ PLÁNOVACÍ DOKUMENTACI. ÚZEMNÍ PLÁNOVÁNÍ: ZÁSTUPCE VEŘEJNOSTI

§ 23 odst. 2 a § 52 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů,

§ 7 odst. 1 a 5, § 65 odst. 2, § 101a a § 101c zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů,

§ 9 a § 172 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů

Nejvyšší správní soud rozhodl v právní věci navrhovatelů, jimiž jsou I. M. a R. Š., v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o námitce proti změně Z-1187/07, zahrnuté do návrhu změny Územního plánu sídelního útvaru města P., označeného jako „vlna změn 07“, uvedeného jako součást opatření obecné povahy města P. č. 9/2010, kterým se vydávají změny vlny 07 a změna Z-0090/06 Územního plánu sídelního útvaru města P. tak, že věc vrátil Městskému soudu v Praze.

Ze soudního rozhodnutí vyplývá:

Zástupce veřejnosti (§ 23 stavebního zákona z roku 2006) je v souvislosti s vypořádáním jím uplatněné námitky proti opatření obecné povahy (územně plánovací dokumentaci) aktivně legitimován pouze k podání žaloby proti rozhodnutí o těchto námitkách (namítající těžké procesní vady předcházející jeho vydání, potažmo nepřezkoumatelnost takového rozhodnutí), a to dle § 65 odst. 2 soudního řádu správního.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. srpna 2008, sp. zn. 5 As 10/2008-103

(Ze Sbírký rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. 4/2011; rozhodnutí č. 2256)

ÚZEMNÍ PLÁNOVÁNÍ: ZÁVAZNÉ LIMITY VYUŽITÍ ÚZEMÍ. ŘÍZENÍ PŘED SOUDEM: ŽALOBNÍ LEGITIMACE ÚČASTNÍKŮ

§ 29 odst. 3, § 37 odst. 1 a 2 a § 61 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů,

§ 27 odst. 1 a § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů,

§ 46 odst. 1 písm. d), § 65 odst. 1 a 2, § 71 odst. 2 a § 75 odst. 2, § 103 odst. 1 písm. a), b) a d), § 109 odst. 3 a § 110 odst. 1, 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů,

§ 4 odst. 1 vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, ve znění vyhlášek č. 491/2006 Sb. a č. 502/2006 Sb.

čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 36 Listiny základních práv a svobod

Nejvyšší správní soud rozhodl v právní věci žalobců, jimiž jsou J. P. a J. P., proti žalovanému, kterým je K. ú. v H. K., o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 11. 2007, č. j. 30 Ca 112/2006-60 tak, že tento rozsudek zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Ze soudního rozhodnutí vyplývá:

- I. Účelem závazných limitů využití území stanovených v územním plánu (§ 29 odst. 1 stavebního zákona z roku 1976) je především ochrana daného území před takovou zástavbou, která by neodpovídala charakteru daného území a zatěžovala by ho nad přípustnou míru nejrůznějšími negativními vlivy.
- II. Tato regulace tedy neslouží jen k ochraně veřejného zájmu v obecné rovině, ale také k ochraně práv a oprávněných zájmů konkrétních vlastníků pozemků a staveb, které se v daném území nacházejí.
- III. Vlastník sousedního pozemku či stavby (§ 34 odst. 1 citovaného zákona), který byl účastníkem příslušného územního řízení, je tedy v souladu s § 65 soudního řádu správního oprávněn v žalobě proti rozhodnutí o umístění stavby namítat jeho rozpor se závaznými limity využití daného území stanovenými platným územním plánem.

*Soudní rozhodnutí vybral a připravil:
Mgr. Igor Najman
ÚÚR*

